

онѣзи хора въ армитѣ се наричале *Манипларии* *). Впрочемъ, Рема като искусенъ подбуждавалъ хората, които биле вътрѣ у града за да се възбунтуватъ, а отъ друга страна Ромулъ бѣ вмъкналъ войската си въ градътъ; и тъй тираннинътъ отъ недоумение и страхъ не можалъ нито да подѣйствува, нито пакъ измислилъ нѣкое искусство да може да се избави; за това бидѣ уловенъ и същоврѣменно убитъ. За повечето отъ тѣзи нѣща че сж биле истини приказватъ историцитѣ Фавий, **) и Папарниѳ Дноклиевъ, послѣднийтъ, който се вижда че първъ писалъ една история, съ съдържание „Съгражданieto на Римъ“; мнозина обаче, колкото за тѣхното драматическо и баснословно списание гледатъ ги като сумнителни нѣща. Плутархъ ни удостоверява, че чловѣкъ ако гледа на щастieto какви и колко работи извършва, и като сравнява Римскитѣ работи не бива да е маловѣренъ; защото Римлянитѣ друго яче не щеле да достигнатъ до таквазъ степенъ на войнственна сила, ако не бѣха приеле божественното начало, нито оная сила щела да има нѣкое голѣмо и чудновато приключение.

§ 9 Слѣдъ смъртъта на Амулия, и работитѣ бѣха се умириле, но при все това, Ромулъ и Рема не рачале даже да живѣятъ въ Албалонга; по причина че още не биле нейни князове, нито пакъ щеле да станатъ догдѣто дедо имъ живѣлъ. За това като дале нему княжеството, и

*) Manipulos, Manipulares.

**) Непознатъ историкъ